

LUPTA CU DEMONII

† *Duminica a 23-a, vindecarea demonizatului din Ghergheseni*

Demonii nu își iau liber niciodată, nu pleacă în vacanță precum creștinii, ci fac muncă de pisălogi, de persoane care te bat la cap continuu, până reușesc să îți accepteți sau măcar să te enerveze din cauza răutății lor. Demonizarea înseamnă luarea noastră în posesie a ființelor cu rațiune folosită rău, care intră în noi și vor să se lipească de mintea și de inima noastră, pentru ca să le trăim propriile lor intenții. Este viețuire cu demonii. Și când începem să ne schimbăm viața, când tindem spre bine, cei care ne parazitează interior, încep să țipe din noi, să se foiască în noi pentru că vor altceva decât am început să dorim noi, cei care, până atunci ne-am complăcut în „*amabilitatea*” față de ei. Pentru că această viață împreună cu ei, care înseamnă demonizare, ne-a făcut să fim un fel de „*frați siamezei*” cu demonii. Și ca să tăiem porțiunea de carne care ne lipește de ei, avem nevoie de „*medici specialiști*” în domeniu. Orice preot poate să citească rugăciunile de exorcizare, dar nu orice preot are și experiență reală în domeniul acestei vindecări duhovnicești. Pentru că exorcizarea nu este o joacă de copii, ci o slujbă de vindecare interioară a celui demonizat. Însă când vine vorba de demoni și de locuirea lor în noi, acest lucru se petrece ca o îngăduință a lui Dumnezeu, ca o lecție pedagogică spre îndreptarea celui în cauză dar și a noastră. Domnul ne arată că lupta cu demonii și cu patimile este inexprimabil de dură, dar ea nu este imposibilă. Demonizarea este o problemă duhovnicească și ea se poate rezolva duhovnicește, în Biserică, prin rugăciunea și mila tuturor față de cei demonizați, așa cum trebuie să avem milă de cei cu handicap, de cei fără casă, de cei fără loc de muncă. Înainte de Botez suntem exorciizați de demoni. Nu venim spre Botez ca niște „*Sfinți*”, ci ca niște „*vorbitori cu demonii*”. Înainte de Botez ne lepădăm de demoni ca să ne unim cu Hristos, ca să devenim comunionali cu Hristos, pentru ca să fim plini de slava Treimii. Recăderea noastră, după Botez în „*păcate și în patimi grele*”, ne face să ne întoarcem acolo de unde am plecat: la comuniunea cu demonii. Așa că „*a te face frate cu dracul*”, nu este doar o vorbă, ci o realitate dramatică.

„*Reînfrățirea*” noastră cu demonii este spălată constant prin Spovedanie. Dar dacă nu apelezi la serviciile „*spălătoriei*” duhovnicești, care e Sfânta Spovedanie, rămâi cu „*mașina*” sufletului nespălată ani întregi. Biserica Ortodoxă, în postmodernitate propovăduiește adevărul și sfințenia în mijlocul unei lumi, pe care nu-i pasă de Hristos. Și de aceea Biserica este privită „*cu ironie*” de către mulți, pentru că postmodernul nu are nevoie decât de bani, de mâncare și de distracție, nu de Evanghelie, canoane, preoți, posturi sau milostenii. Atunci ce să facem? Să ne opunem răului în noi și în jurul nostru, chiar dacă suntem slabi și păcătuim zilnic, pentru că Domnul este cu noi, chiar dacă toți sunt împotriva noastră. Amin!

RESPONSABILITATEA CREȘTINILOR

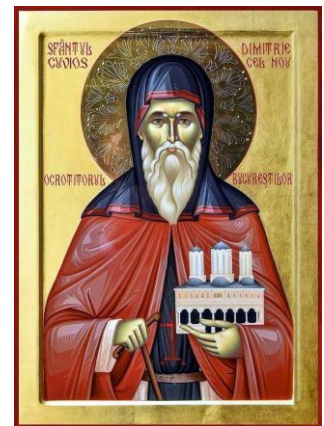
Cea mai veche lege pe care Dumnezeu a dat-o omului când a fost zidit, a fost legea conștiinței. Ea este într-un fel ochiul sufletesc al omului credincios care ne luminează interiorul. Ne naștem cu această lumină a conștiinței dar apoi stă în puterea fiecăruia din noi să nu o lăsăm să slăbească, să se degradeze, fiindcă atunci putem ajunge în adâncul „*nesimțirii*” și al nebăgării de seamă la cele spre mântuirea sufletului. Când săvârșim o faptă bună, simțim în sufletul nostru o satisfacție, o bucurie sufletească, iar de pricinuim suferință omului de lângă noi suntem stăpâniți de o neliniște sufletească. Conștiința este un învățător bun, ca un judecător drept și numai ascultând glasul ei putem deveni înțelepți în raporturile noastre cu cei din jur. Dacă suntem permanent în legătură directă cu Dumnezeu prin rugăciune, păzim conștiința noastră curată prin împărtășirea ascultării Cuvântului lui Dumnezeu, pe care o pot face toți creștinii venind la biserică, ascultând cu evlavie și credință Sfânta Liturghie. Dumnezeu spune oamenilor să meargă la biserică ca la un liman liniștit și ca la un loc în care uităm de grijile lumești, la ușa căreia putem lăsa mândria, orgoliul, clevetirea, mânia, iubirea de sine. Numai așa rugăciunea noastră ajunge la cer, harul Duhului Sfânt coboară pe pământ, eliberându-ne de răceala și goliciunea interioară pentru a face loc echilibrului de care avem nevoie. Pentru a ne numi creștini ortodocși, trebuie să păstrăm credința curată, astfel încât să trăim cu Hristos, în Hristos și pentru Hristos. Venind la sfânta biserică, ieșim din tulburarea și grija permanentă, căutând liniștea sufletească. Participăm la cea mai importantă slujbă, Sfânta Liturghie, în Sfintele Sărbători, pentru a vorbi cu Dumnezeu prin slujirea preoților, împărtășitorii Tainelor lui Dumnezeu și slujitorii lui Iisus Hristos. Mântuitorul spune: „*Eu sunt Calea, Adevărul și Viața*” - Calea este Biserica, Adevărul este credința ortodoxă, Viața este Raiul. Trebuie să mă rog, să postesc, să fac fapte bune. Cât mă simt de bine când merg la biserică! Las deoparte toate grijile de zi cu zi, supărările sau bucuriile trecătoare și ascult cuvântul lui Dumnezeu, cântările bisericesti sau îngân odată cu slujitorii sfintele slujbe. Simt cum sufletul meu dăruit de Dumnezeu mă înalță, mă poartă într-un Univers feeric de viață nouă întru Hristos. Prezența lui Dumnezeu o port în minte când mă întorc spre casă de la Sfânta Biserică și inima veghează această stare benefică în tot ce urmează să întreprind. Dumnezeu este părintele tuturor oamenilor, și al celor mici și al celor mari. Deprinderile formate la copii: de a iubi adevărul, dreptatea, de a fi blânzi, binevoitori cu toată lumea - aduc bucurie și cinste părinților lor dar mai ales lui Dumnezeu. Cum sunt deprinși copiii de astăzi, așa vor fi bătrânii de mai târziu. Să-i învățăm să se roage, să se bucure cântând, să simtă treptat respirația Bisericii, bătăile inimii acesteia. Copiii pătrund ușor în lumea duhovnicească; ei sunt foarte receptivi la bucuria în Sf. Duh. *Slavă Ție, Doamne!*

Biruința lui Nestor, sprijinit de Sfântul Dimitrie, asupra păgânului Lie, reprezintă biruința Dumnezeului adevărat asupra dumnezeilor mincinoși! „*Du-te, că pe Lie vei birui și pe Hristos vei mărturisii!*” Încurajat de aceste cuvinte ale Sfântului Mare Mucenic Dimitrie, izvorătorul de mir, tânărul Nestor a mers să-lucidă pe Lie, un gladiator de neam vandal, înalt, puternic și înfricoșător la chip, „*plin de duhuri necurate*”, care omorâse mulți creștini în timpul jocurilor din cetatea Tesalonicului, organizate în onoarea victoriei împăratului păgân Maximian Galeriu (284-311) asupra sciților. În timpul unor asemenea lupte, Nestor, rugându-se lui Dumnezeu prin cuvintele „*Dumnezeu lui Dimitrie, ajută-mi!*”, avea să-l omoare pe Lie. Acest episod, arată îndoiala Sfântului Dimitrie: dacă nu l-ar fi binecuvântat pe Nestor, uriașul Lie ar fi omorât în continuare și mai mulți creștini, care, astfel, ar fi devenit martiri. Deci, binecuvântându-l pe Nestor, prin moartea „*uriașului*” Lie, cel ucis de Nestor, Sf. Dimitrie salva viața acestor oameni. Dilema Sfântului Dimitrie constituie una din cheile care ne permit să înțelegem atitudinea creștină în fața agresiunii răului. Sf. Dimitrie, izvorătorul de mir, este unul dintre cei mai cunoscuți sfinți militari ai Bisericii noastre. A fost un războinic viteaz pe care împăratul păgân Maximian l-a numit, în locul tatălui său, ca voievod al cetății Tesalonic. În ciuda așteptărilor acestui împărat persecutor, Sfântul Dimitrie, în loc să-i prigonească pe creștini, s-a dovedit a fi un mărturisitor, motiv pentru care a fost întemnițat, iar, ulterior, a suferit moarte de martir. Sfinții militari au fost luați ca ocrotitori în lupta pentru apărarea credinței și a neamului nostru, mulți dintre ei fiind aleși ocrotitori ai bisericilor construite de domnitorii români ce s-au confruntat cu pericolul invaziei otomane. Martirii creștini s-au arătat împlinitori ai cuvântului Mântuitorului nostru Hristos. Îndoiala Sf. Dimitrie, demonstrează că răbdarea creștină are o limită. Dumnezeu opreșteuciderea, dar osândește, în egală măsură, și sminteala.

Prin urmare, mai de folos a fost ca Lie să fie omorât de Nestor prin luptă dreaptă, decât ca unii creștini, de teama ucigașului Lie, să se lepede de Mântuitorul nostru Hristos. Ava Pimen a făcut următoarea afirmație: „*Să nu ne mâniem dacă cineva încearcă să ne despartă de brațul nostru sau de ochiul nostru, dar dacă încearcă să ne despartă de Dumnezeu, atunci să ne maniem foarte tare*”. Precum faptele și minunile Sfântului Dimitrie au trezit conștiința și au întărit pe creștini în dragostea față de Dumnezeu și de aproapele, tot așa și noi astăzi, să cinstim prin toată ființa noastră pe cel ce a trăit și a murit pentru Mântuitorul Hristos. *Slavă Ție, Doamne!*

Sfântul Dimitrie cel Nou a trăit în secolul al 13-lea. S-a născut în satul Basarabi, lângă Rusciuc (Bulgaria) aflat pe marginea râului Lom, în vremea Imperiului româno-bulgar al lui Petru și Ioniță Asan. A fost o vreme păstor. Îmbrățișând, însă, viața monahală, a intrat într-o mănăstire orânduită într-o peșteră din apropierea locului său de origine. Nevoindu-se cu post, rugăciune și priveghere, s-a învrednicit de darul facerii de minuni. Cunoscându-și dinainte ceasul morții, și-a ales ca mormânt un loc apropiat, între două pietre unde singur s-a dus și și-a dat sufletul în mâinile lui Dumnezeu. După mai multă vreme, crescând apele râului Lom, s-a surpat malul de lângă peșteră și au căzut mai multe pietre din stâncă, între care cele între care se aflau moaștele Sfântului, care au căzut în apă. Sfântul s-a arătat în vis unei fete bolnave, zicându-i să-l scoată din apă, iar el o va tămădui. Copila a zis părinților ei, care au mers împreună cu preoți și cu o

mulțime mare de oameni, au aflat moaștele Sfântului neputrezite și luminate. Știrea despre aflarea moaștelor Sfântului s-a răspândit repede, astfel că domnitorul de atunci al Țării Românești, a trimis mai mulți preoți și boieri ca să le ia și să le aducă la biserica de la Curtea domnească. Însă nevoind atunci Sfântul să meargă la București, după ce au mers o vreme, în dreptul unei fântâni, moaștele s-au făcut foarte grele și nu au mai putut fi mutate. Atunci, punând moaștele Sfântului într-un car la care au înjugat doi junci neînvățați, i-au lăsat să meargă unde vor voi, iar aceștia s-au întors în satul Basarabi. Întorcându-se trimișii la București și povestind cele întâmplate, domnitorul Țării Românești a trimis atunci bani și s-a ridicat o biserică în cinstea Cuviosului Dimitrie acolo, unde au fost așezate și moaștele Sfântului, făcând multe minuni. În vremea războiului între Imperiul Rus și cel Otoman, între 1769-1774, cucerind rușii întreaga zonă, au ajuns și în câteva sate de peste Dunăre, între care și Basarabi, de unde moaștele Sfântului au fost luate de generalul Petru Salticov spre a fi duse în Rusia, însă, un creștin din Țara Românească, Hagi Dimitrie, le-a cerut de la general ca răsplată și răscumpărare pentru cele suferite în timpul războiului. Generalul a dăruit atunci moaștele Sfântului Țării Românești, fiind primite de mitropolitul de atunci, Grigorie al II-lea al Ungrovlahiei și de tot poporul cu mare cinste. Moaștele Sfântului au fost așezate în Catedrala mitropolitană a Ungrovlahiei, la București, unde se găsesc până astăzi. În vremea aceea, pentru rugăciunile Sfântului, a încetat nu doar războiul, ci și o epidemie de ciumă ce se pornise în acea vreme. Mâna dreaptă a Sfântului a fost trimisă, însă, la Kiev. În timpul Primului Război Mondial, în perioada ocupației germane, mai mulți soldați bulgari au încercat să ia moaștele Sfântului din catedrală, pentru a le duce în Bulgaria. Dar aflând bucureștenii, s-a făcut tulburare mare în oraș, astfel încât chiar germanii au dat dispoziții ca aliații lor bulgari să înapoieze moaștele Sfântului cuv. Dimitrie.